Peygamberimiz'in Kuran-ı Kerimde Bahsedilen Mucizeleri

Bu eser, “Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’in hiçbir mucizesi olmadığı ve hiçbir mucize göstermediği” fikriyle yaralanan gönüllere bir merhem olarak hazırlanmıştır. Ve Allah’ın izniyle onlar için tam bir şifa olacaktır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’in hiçbir mucizesi olmadığı fikrini savunanlar hadisleri inkâr ettiği ve “Kur’ân’da mucize yoktur” dedikleri için bu eserde sadece Kur’an’ı kaynak olarak kullanacağız. Zaten Kur’an her derde kâfi ve her hastalığa şafidir.

Meselemizi üç başlıkta inceleyeceğiz:

1. Mucize verilmesinin sebebi ve mucizeye olan ihtiyaç.
2. Mucize vermek hususunda Allah-u Teâlâ’nın âdeti ve diğer peygamberlere olan muamelesi.
3. Kur’an’da peygamber Efendimizin mucizeleri olup olmadığı bahsi.

Bu eserin yaralanmış gönüllere şifa olması dileğiyle eserimize başlıyoruz. İnayet ve tevfik Allah’tandır.

1- MUCİZE VERİLMESİNİN SEBEBİ VE MUCİZEYE OLAN İHTİYAÇ

Bir peygambere mucize verilmesinin sebeplerinden birisi, peygamberin o mucize ile insanlara karşı peygamberliğini ispat etmesidir. Bu sebebi Kur’an’ın şu ayetleriyle tetkik edelim:

Musa dedi ki: "Ey Firavun! Ben âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamberim. Bana düşen, Allah'a karşı hak olandan başka bir şey söylemememdir. Gerçekten ben size Rabbinizden bir mucize getirdim, artık İsrailoğulları’nı benimle gönder. Firavun dedi ki: "Eğer bir mucize getirdiysen ve eğer doğru söyleyenlerden isen onu göster" (Araf 105-107)

Gördüğünüz gibi Musa (a.s.) peygamber olduğunu söylemekte, buna karşı Firavun Hz. Musa’dan mucize istemektedir. Allah-u Teâlâ da asasının yılan olması ve yed-i beyza gibi mucizeleri Hz. Musa’ya vermiştir. İşte peygamberlere mucize verilmesinin bir sebebi budur: Gönderildiği kavme ve o kavmin ileri gelenlerine Allah’ın peygamberi olduğunu ispat etmek…

Şimdi de başka bir ayet-i kerimeye bakalım:

Salih (a.s) dedi ki: "Gelin! Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Yeryüzünde fesat çıkartıp, ıslah etmeyen bozguncuların emrine uymayın." Onlar dediler ki: "Sen ancak büyülenmiş birisin! Sen de ancak bizim gibi bir beşersin. Eğer doğru söyleyenlerden isen, haydi bize bir mucize getir." (Şuara 150-154)

Gördüğünüz gibi, bu ayet-i kerimelerde de Salih (a.s.)’ın kavmi Hz. Salih’ten mucize istemektedir. Buna karşı Allah-u Teâlâ da Hz. Salih’e dişi bir deveyi mucize olarak vermiştir. İşte mucizeye olan ihtiyaç buradan kaynaklanmaktadır: Her ümmet, peygamberinden muhakkak mucize göstermesini istemiş; onların bu isteklerine karşı da Allah-u Teâlâ peygamberlerine mucizeler vermiştir. Mucizeler, Allah-u Teâlâ’nın,

peygamberinin sözünü tasdik etmesi ve: **“Bu benim peygamberim, işte bakın, onun için âdetimi değiştiriyorum. Öyleyse ona iman edin”** demesidir.

Şimdi de başka bir ayet-i kerimeye bakalım:

Havariler dediler ki:" Ey Meryemoğlu İsa, Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?" İsa da: "İnanıyorsanız Allah'tan korkun" dedi. Havariler: "İstiyoruz ki biz ondan yiyelim, kalplerimiz iyice mutmain olsun, senin bize doğru söylediğini bilelim ve bunu bizzat görenlerden olalım" dediler. (Maide 112-113)

Bu ayet-i kerimelerde de aynı şeyden bahsedilmektedir. Hz. İsa’nın Havarileri, Hz. İsa’dan mucize olarak gökten bir sofra indirmesini istemektedir. Bunun sebebi de kalplerinin mutmain olması ve Hz. İsa’nın peygamber olduğunu yakinen görmek istemeleridir.

Hz. Musa’nın kavmi, Hz. Salih’in kavmi ve Hz. İsa’nın Havarileri peygamberlerinden mucize istedikleri gibi, bütün diğer peygamberlerin kavimleri de kendi peygamberlerinden mucize istemişler ve iman etmelerine mucize getirmelerini şart koşmuşlardır. İşte mucizeye ihtiyaç buradan doğmaktadır. Öyle ya, kişi her “peygamberim” diyene iman mı edecek? Ondan bir nişan ya da mucize istemeyecek mi? Siz o asırlarda yaşasaydınız, “Ben Allah’ın peygamberiyim” diyen birisine, mucize istemeksizin iman eder miydiniz?

Peygambere mucize verilmesinin bir başka sebebi de İnsanların yarın mahşer günü Allah-u Teâlâ’nın aleyhinde delil getirmemeleri içindir. Şöyle ki:

Mahşer günü Cenab-ı Hak insanlara: “Niçin bana iman etmediniz” dediğinde, insanlar “Ya Rab, sen bize peygamberlerini ve elçilerini göndermedin, eğer elçilerini gönderip bize kendini bildirseydin biz sana iman ederdik” dememeleri için Cenab-ı Hak insanlara peygamberler göndermiştir. Bu mana Kur’an’ın birçok ayetinde geçmektedir. Mesela Nisa suresi 165. ayetinde şöyle buyrulmuştur: “**Peygamberleri müjdeciler ve azap habercileri olarak gönderdik ki, peygamberlerden sonra insanların Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın.”** Yine Maide suresi 19. Ayette şöyle buyrulmuştur: “**Ey kitap ehli! Peygamberlerin arasının kesildiği bir sırada size Resulümüz geldi, gerçekleri açıklıyor ki, (yarın kıyamet gününde): "Bize bir müjdeleyici ve uyarıcı gelmedi" demeyiniz. İşte müjdeleyici ve uyarıcı geldi.”**

Bu manayı ifade eden daha birçok ayet-i kerime vardır. Demek, peygamberlerin gönderilmesinin bir sebebi, İnsanların hesap günü “Peygamber gelmedi, eğer peygamber gelseydi iman ederdik” mazeretini öne sürmemeleri içindir.

O halde şimdi, mucizelere olan ihtiyaç sadedinde şunu soruyoruz: Eğer peygamberlere mucizeler verilmeseydi, ahirette mazeret ileri sürülmemesi için peygamberlerin gönderilmesinin bir hikmeti kalır mıydı? Yani bir insan şöyle dese: “Ya Rab, eğer sen peygamber gönderseydin ben seni tanır ve sana iman ederdim.” Allah-u Teâlâ’da buna cevap olarak dese: “Ben sana peygamber gönderdim ve kendimi tanıttım.” Sonra o kişi şöyle dese: “Ya rabbi, ben ona inanmak istedim, hatta ondan mucize getirmesini istedim, ama o mucize getiremeyince ben de doğru mu söylüyor yoksa yalan mı söylüyor diye karar veremedim ve şu kısa aklımla dedim ki: eğer bu peygamber olsaydı Allah ona mucizeler verirdi. Mucize getiremediğine göre

bu peygamber değildir. Ya rabbi, mucizesi olmazsa doğru mu yalan mı söylediğini nasıl anlayabilirdim…”

İşte insanın bu mazeretinin kalmaması için peygamberlere mucizeler verilmiş olmalıdır ve verilmiştir. Yoksa peygamber gönderilmesinin bu ikinci hikmeti kaybolur ve hesap günü insanlar Allah’ın aleyhinde delil getirirler. Nasıl ki Allah-u Teâlâ, aleyhinde insanlar delil getirmesin, yani “Biz bilmiyorduk, peygamber gelseydi iman ederdik” demesinler diye peygamberleri göndermiştir. Aynen öyle de, “Ya Rabbi, peygamber olduğunu nasıl bilebilirdik, mucizesi yoktu ki” demesinler diye de peygamberlere mucizeler vermiştir.

Şimdi bu başlığı neticeye bağlayalım: Mucize gönderilmesinin sebebini ve mucizeye olan ihtiyacı ikinci maddeyle izah ettik:

1- İnsanların iman etmek için mucize istemeleri ve: “Eğer Allah’ın peygamberiysen mucize getir” demeleri.

2- Hesap günü insanların Allah-u Teala’ya mazeret sunamaması için, peygamberlere mucize verilmesinin gereği…

Şimdi bu iki sebebi peygamberimiz hakkında düşünelim: Biz, “Peygamberimiz mucize getirmedi” diyen kişiye şimdi sorularımızı soruyoruz:

1- Efendimiz (s.a.v) insanlara: “Ben Allah’ın peygamberiyim, bana iman edin” dediğinde insanlar ondan mucize istemediler mi? Kur’an’ın ayetleriyle gördük ki, bütün ümmetler peygamberlerinden mucize istemişler. Bütün ümmetler peygamberlerinden mucize isterken, o asrın insanına ne oldu da efendimizden mucize istemediler?

2- Peki, mucize olmaksızın Efendimizin doğru mu, -haşa- yalan mı söylediğine ne ile hükmettiler?

3- Cenab-ı Hak diğer peygamberlere mucizeler vererek onları kavimlerine karşı kuvvetlendirirken ve mucizelerle onları tasdik ederken, niçin Efendimize mucize vermemekle onu yalnız bıraktı ve onu mucizenin lisan-ı haliyle tasdik etmedi?

4- Yarın hesap günü Ebu Cehiller, Ebu Lehebler ve diğer kâfirler: “Ya Yabbi, Evet Muhammed kulun peygamber olduğunu söyledi, ama bize mucize getirmedi ki. Sen her peygamberine mucizeler vererek onların peygamberliği tasdik etmişsin. Biz zannettik ki, eğer Muhammed kulun peygamber olsaydı ona da mucize verirdin. Ya Rabbi mucizen olmadan onun doğru mu yalan mı söylediğine ne ile hükmedelim…” dediklerinde Allah-u Teâlâ onlara ne cevap verecek?

5- Cenab-ı Hak, diğer peygamberlerin ümmetlerine acıyor, merhamet ediyor ve onların imanlarını kolaylaştırmak için onların peygamberlerine mucizeler veriyor da, niçin Efendimizin asrına aynı muameleyi yapmıyor? Onlara acıyıp merhamet etmiyor mu? Niçin onlara imanı kolaylaştıracak olan mucizeleri peygamberimize vermiyor?

6- Kur’an ayetlerinden anlıyoruz ki, peygamberlere mucize vermek ve bu mucizeler ile onların peygamberliğini tasdik etmek Allah’ın bir adetidir ve her peygambere mutlaka mucizeler verilmiştir. Acaba Allah-u Teâlâ diğer peygamberlere verdiğini

bizim peygamberimize niçin vermiyor? Peygamberimiz -hâşâ- onlardan daha mı aşağıda? Allah'ın âdetini değiştirmesinin sebebi nedir?

7- Bir kavmin, mucize göstermeksizin sadece "Ben Allah'ın peygamberiyim" diyen birisine iman etmeleri mümkün müdür? Eğer mümkün değilse –ki değildir- Peygamber efendimize mucize verilmemesi, o asrın insanından mümkün olmayan bir şeyin istenmesi anlamına gelmez mi? Bu da Allah'ın rahmeti ve adaletiyle nasıl barışır?

8- Mucize göstermeyen bir beşerin, Allahın peygamberi olup olmadığına ne ile hükmedeceğiz?

Daha bunlar gibi çok soru sorabiliriz. Lakin sözü daha fazla uzatmaya gerek duymuyoruz.

2- MUCİZE VERMEK HUSUSUNDA ALLAH-U TEÂLÂ'NIN ÂDETİ VE DİĞER PEYGAMBERLERE OLAN MUAMELESİ.

Kur'an ayetleri incelendiğinde Allah-u Teâlâ'nın, her peygamberine mucizeler verdiği gözükmektedir. Bazı ayet-i kerimeleri zikrederek bu bahsi ispat edelim:

Hz. İsa'ya verilen mucizeler şöyle zikredilir:

"Allah Onu (Hz. İsa'yı) İsrailoğullarına bir peygamber olarak gönderir (ve o der ki): "Şüphesiz ki ben size Rabbinizden bir âyet getirdim: Size, kuş biçiminde çamurdan bir şey yaparım da içine üflerim, Allah'ın izniyle o, kuş olur. Anadan doğma körü ve alacalıyı iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim. Evlerinizde ne yiyor ve neleri biriktiriyorsanız size haber veririm" (Ali İmran 49-50)

Hz. İbrahim'e verilen bir mucize olan, ateşe atıldığında ateşin onu yakmaması şöyle zikredilir:

"(Hz. İbrahim) dedi: " Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar veremeyecek olan putlara mı tapıyorsunuz? Size de Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun, siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?" Onlar: "Bir şey yapacaksanız, şunu yakın da tanrılarınıza yardım edin" dediler. Biz: "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve zararsız ol" dedik. (Enbiya 66-69)

Hz. Salih'e verilen deve mucizesi şöyle zikredilir:

Salih dedi ki: "Ey kavmim! İşte şu, Allah'ın dişi devesi size bir mucizedir. Bırakın onu Allah'ın yeryüzünde otlasın. Ve ona kötü bir maksatla el sürmeyin, sonra sizi yakın bir azap yakalar." (Hud 63)

Hz. Süleyman'a verilen hayvanlarla konuşabilmesi mucizesi şöyle zikredilir:

Süleyman Davud'a varis olup dedi ki: "Ey insanlar! Bize kuşdili öğretildi ve bize her şeyden verildi. Doğrusu bu apaçık bir lütuftur." (Neml 16)

Hz. Musa'ya verilen asasının yılan olması ve Yed-i Beyza mucizeleri şöyle zikredilir:

Firavun: "Eğer bir mucize getirdiysen ve eğer doğru söyleyenlerden isen onu göster" dedi. Bunun üzerine Musa asâsını yere bırakıverdi, o da birdenbire kocaman bir ejderha kesiliverdi. Ve Musa elini koynundan çıkarıverdi, eli bembeyaz olmuş, bakanların gözünü kamaştırıyordu. (Araf 106-108)

Bunlar gibi, Kur'an'da peygamberlere mucize verildiğine dair daha birçok ayet-i kerime vardır. Hatta bu konuda özel bir eser bile hazırlanabilir. Biz, maksat hâsıl olmuştur düşüncesiyle daha fazla ayet beyanına ihtiyaç duymuyor ve şu soruları "Hz. Muhammed'in mucizesi yoktur" diyen bedbahta soruyoruz:

1- Kur'an'ın mezkûr ayetleriyle Allah-u Teâlâ'nın, peygamberlerine mucizeler verdiğini işittin. Allah-u Teâlâ bütün peygamberlerine mucizeler verirken Peygamber Efendimizi neden ayırmış ve Ona mucize vermemiştir?

2- Peygambere verilen mucizelerin birçok hikmetinden iki hikmeti birinci başlıkta dinledin. Acaba bu iki hikmet, Efendimizin asrında yok mu oldu? Yani Peygamberimizin mucize göstermeye ihtiyacı yok muydu? Kavmi kendisinden mucize istemedi mi? İstediyse -ki istedi- onlara mucize gösterilmemesinin ve efendimizin, ümmetinin inadına karşı çaresiz bırakılmasının sebebi nedir?

3- Efendimizin asrında yaşayan Yahudiler yarın hesap günü Allah-u Teâlâ'ya: "Ya Rabbi, Hz. Musa kuluna mucizeler vermiştin. Bu mucizeler sayesinde onun peygamber olduğunu anladık ve ona iman ettik. Hakiki peygamberlerin ile peygamberlik iddiasında bulunan sahtekârları bu mucizeler sayesinde biz ayırt ettik. Ama sen Muhammed kuluna mucize vermedin ki. Biz onun peygamber olduğunu nasıl anlayacaktık? Niye Musa kuluna mucize verirken, Muhammed kuluna mucize vermedin ve imanı bize kolaylaştırmadın?" dediklerinde Cenab-ı Hakk'ın cevabı ne olacak?

4- Yahudilerin sundukları mazereti Hıristiyanlar da şu açıdan sunsa ve deseler ki: ya Rabbi, biz de senin İsa kuluna iman etmiştik. Sen onun peygamberliğini mucizeler ile tasdik etmiştin, biz de ona inanmıştık. Ondan sonra peygamberlik iddiasında bulunan nice yalancılar çıktı. Ama biz onlara kanmadık, çünkü senin âdetini şöyle biliyorduk ki: sen peygamberinle, peygamberlik iddiasından bulunan sahtekârların arasını mucizen ile ayırırsın. Bu mucize, senin peygamberindeki nişanındır. Ama sen Muhammed kuluna bu nişanını koymadın. O bize mucize göstermedi, biz ona nasıl inanırdık?" dediklerinde Cenab-ı Hakk'ın Hıristiyanlara cevabı ne olacak?

5- Sahabeler Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e öyle iman ettiler ki, Efendimiz için değil sadece mallarını; evlatlarını, eşlerini, babalarını ve canlarını seve seve feda ettiler. Böyle bir imanın, Efendimizden mucize görmeksizin oluşmasına hiç imkân var mıdır? Sadece, "Ben peygamberim" sözüyle böyle sarsılmaz bir iman meydana gelebilir mi? Bizler Müslüman bir toplumda doğmamıza, Müslüman bir toplumda yaşamamıza ve şu an dünyada bir buçuk milyar Müslüman olmasına rağmen bazen şüphelere düşüyor ve imanımızı bir türlü kemale erdiremiyorken, sahabeler nasıl oldu da bir anda değiştiler ve Efendimizin peşinde canlarını feda ettiler. Sahabeler bu imana hiç mucize görmeden mi ulaştılar? Peygamberimizden hiç mucize istemediler mi? Mucize istedilerse, Efendimiz onlara mucize gösteremeyince onlar imanda nasıl sebat ettiler?

6- İnsanları adetlerinden bile vazgeçiremezsiniz. Mesela, bir sigara tiryakisine, sigaranın ne kadar zararlı olduğunu anlatsanız da kolay kolay sigarayı bıraktıramazsınız. Acaba Peygamber efendimiz (s.a.v.) onların ruhlarına kadar işlemiş olan adetlerini, hatta dinlerini onlara nasıl değiştirtti. Hiçbir mucize göstermeden mi?

Daha çok soru sorabiliriz. Ama daha fazla uzatmaya gerek görmüyoruz.

Bu başlıkta yaptığımız şey: Allah'ın, peygamberlerine mucizeler vermesinin bir âdeti olduğu ve onları mucizelerle desteklediği noktasıdır. Elbette efendimiz de bu destekten mahrum bırakılmamış; ona da, hem de diğer peygamberlere verilen mucizelerden daha büyükleri verilmiştir.

3- EFENDİMİZE (S.A.V.) AİT KUR'AN'DA ZİKREDİLEN MUCİZELER

1. AYET-İ KERİME

"Onları siz öldürmediniz, lâkin Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmadın, lâkin Allah attı. Bu, Müminleri katından güzel bir imtihanla denemek içindi. Şüphesiz Allah işitendir, bilendir." (Enfal 17)

Bu ayet-i kerimede geçen "**Attığın zaman sen atmadın, lâkin Allah attı."** ifadesi hakkında İbni Abbas, Urve İbni Zübeyir, İmam Mücahid, İmam Katade, İmam Süddi, İkrime hazretleri ve diğer bütün müfessirler ittifakla şöyle demektedirler: Bu ayet-i kerime, Hz. Peygamber (s.a.v)'in Bedir günü müşriklerin yüzlerine toprak atması hakkında nazil olmuştur. Şöyle ki:

Enfal suresinde Bedir savaşı çok detaylı bir şekilde anlatılmaktadır. Zikrettiğimiz ayet-i kerime de Bedir savaşının anlatıldığı bölümde geçmektedir. Bedir günü Müslümanlar sayıca çok az ve silahça çok zayıftılar. Kâfirler onların üç katı kadardı ve tamamen silahlı ve zırhlı idiler. Savaşın bir bölümünde Müslümanlar mağlup olmak üzereydiler ki, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu hengâmda ellerini açarak şöyle dua etmiştir: "Ey Rabbim, eğer şu topluluğu helak edecek olursan, bir daha asla yeryüzünde sana ibadet edilmeyecektir…"

Bu dua üzerine Cebrail (a.s.), Efendimize: "Bir avuç toprak al ve bunu onların yüzlerine at." dedi. Hz. Peygamber de bir avuç toprak alarak bunu onların yüzlerine attı ve "yüzleri kurusun!" buyurdu. Müşriklerden hiç kimse kalmadı ki, gözlerine, burun deliklerine ve ağzına bu bir avuç topraktan isabet etmiş olmasın. Müşrikler gözlerine kaçan bu toprakla uğraşırken Sahabeler onlara saldırıp bir kısmını öldürdü ve bir kısmını da esir etti. Savaştan sonra da Cenab-ı Hak bu ayet-i kerimeyi indirerek, Müminlere vermiş olduğu nimeti hatırlattı.

Şimdi, "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere deriz ki:

- Bütün müfessirler bu ayet-i kerimedeki "**Attığın zaman sen atmadın, lâkin Allah attı."** ifadesinin Bedir günü, anlattığımız hadise üzerine indiğinde ittifak etmiş iken, siz nasıl olur da "Peygamberin Kur'an'da mucizesi yoktur" dersiniz.
- Yoksa size göre, Efendimizin bir avuç toprağı müşriklere atması ve bu toprağın onların gözlerine, kulaklarına ve ağızlarına kaçması mucize değil midir? Yani bu olayın

örfte çok emsali mi var ki, bunu mucize olarak kabul etmiyorsunuz. Eğer bu mucize değil ve alelade bir işse, o zaman siz de bir avuç toprak alın ve kalabalık bir cemaate doğru fırlatın. Bakın bakalım, kaç kişinin gözüne girecek.

- Ya da siz, "**Attığın zaman sen atmadın, lâkin Allah attı.**" ayet-i kerimesini farklı bir şekilde mi tefsir ediyorsunuz. Sahabenin ve Tabiinin bütün müfessirleri bu ayet-i kerimenin iniş sebebi hakkında ittifak etmiş ve bu müfessirlerin bir kısmı o gün Bedir'de bu olaya bizzat şahit olmuş iken, siz kafanızdan başka bir iniş sebebi mi uyduruyorsunuz?
- Yoksa mucizeyi aklınıza mı sığıştıramıyorsunuz. O halde gözünüzü açın da şu âleme bir bakın! Kâinattaki her fiil zaten bir mucizedir ve beşerin bu fiilleri taklit etmesi mümkün değildir. Bir sinek mucize değil midir? Bir kelebek mucize değil midir? Bulutlardan dökülen yağmur damlaları mucize değil midir? Denizlerde akıp giden gemiler mucize değil midir? Her an böyle milyonlarca mucizeyi gördükten sonra, nasıl olur da Allah'ın, Peygamber Efendimizin elinde mucizeler yaratmasını inkâr edebilirsiniz. Şunu unutmayın, mucizeler peygamberin değil, Allah'ın bir fiilidir ve O'nun icadıdır. -Hâşâ ve kellâ- Allah-u Teâlâ peygamberinin elinde mucizeler yaratmaktan aciz midir? Yoksa bunu mu kabul ediyorsunuz?
- Acaba bu kadar müfessir ve allâme, ayet-i kerimenin iniş sebebinde ve Peygamber Efendimizin bu mucizesinde ittifak etmiş, bu ittifak edenlerin de bir kısmı bu olaya bizzat şahitlik yapmış iken, bu mucizeyi inkâr ederek bunca müfessire ve allâmeye "yalancı" dediğinizden ve yaptığınızın bu manaya geldiğinden haberiniz var mı? Öyle ya, eğer sizin dediğiniz gibi Peygamberin mucizesi yoksa, O'ndan mucize nakleden bütün sahabeler ve hadisçiler yalancıdır ve müfteridir. Acaba onlara yalancı ve müfteri derken hiç vicdanınız sızlamıyor mu? Onlarla yarın hesap günü karşı karşıya geldiğinizde onların yüzlerine nasıl bakacaksınız? Onlara yaptığınız bu iftiranın cezasına nasıl katlanacaksınız? Bunu hiç düşünmüyor musunuz?

2. AYET-İ KERİME

"Kulunu geceleyin Mescid-i Haram'dan kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsra 1)

Bu ayet-i kerime bütün müfessirlerin ittifakıyla, Efendimizin (s.a.v.) Miraç hadisesinin başlangıcı olan İsra hadisesinden yani Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksaya olan seyahatinden haber vermektedir. Seyahatin detaylarını mezkûr ayet-i kerimenin izahını yapan tefsirlere ve hadis kitaplarının Miraç bölümlerine havale ediyor ve sadece İmam Tirmizi'den bir nakil ile yetiniyoruz:

İmam Tirmizi (r.a.) der ki: Bize İshak İbni İbrahim, Şeddad İbni Evs'den şöyle dediğini nakletti: "Ey Allah'ın Resulü, senin gece yürüyüşün nasıl oldu?" Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: Ben ashabımla birlikte Mekke'de yatsı namazını gecikerek kılmıştım. Bu sırada Cebrail bana beyaz bir hayvan getirdi. Merkepten büyükçe, katırdan küçükçe idi. Ve "Bin" dedi. Ona binmek bana zor geldi. Bunun üzerine Cebrail, kulağından onu tutup beni üzerine bindirdi. Hayvan yürüdü, bizi uçuruyordu. Öyle ki ayağını gözünün ulaştığı yere basıyordu. Nihayet bizi hurmalıklı bir araziye götürdü, beni orada indirdi

ve “Namaz kıl.” dedi. Ben namaz kıldım. Sonra bindik. “Nerede namaz kıldın biliyor musun?” dedi. Ben “En iyisini Allah bilir.” dedim. “Yesrib'de, güzellikler yurdunda namaz kıldın.” dedi. Hayvan bizi uçururcasına götürüyordu. Gözünün eriştiği yere tırnağını basıyordu. Sonra bir yere ulaştık. Cebrail “İn” dedi, indim. Sonra “Namaz kıl.” dedi. Namaz kıldım. Sonra bindik. Dedi ki: “Nerede namaz kıldın biliyor musun?” Ben “En iyisini Allah bilir.” dedim. Dedi ki: “Medyen'de, Musa'nın ağacının yanında namaz kıldın.” Sonra hayvan bizi uçururcasına götürdü. Ayağını gözünün erdiği yere basıyordu. Nihayet bir yere vardık. Karşımızda köşkler belirdi. “İn” dedi, indim. “Namaz kıl.” dedi, kıldım. Sonra bindik. “Nerede namaz kıldın biliyor musun?” dedi. Ben “Allah en iyisini bilendir.” dedim. “Beytü-l Lahm'de, Meryem Oğlu İsa Mesih'in olduğu yerde namaz kıldın.” dedi. Sonra hayvan bizi götürdü. Bir şehre Yemen tarafındaki kapısından girdik. Mescidin ön tarafına geldi ve oraya hayvanı bağladı. Biz mescide, Güneş’le Ay’ın eğim gösterdiği kapısından girdik. Ben o mescitte, Allah'ın dilediği kadar namaz kıldım… Sonra hayvan bizi götürdü. Nihayet şehrin bulunduğu vadiye girdik… Bu sırada falanca ve falanca yerde Kureyş kervanına rastladık. Develerinden birini yitirmişlerdi. Onu falanca toplamıştı. Ben onlara selam verdim. Bazıları dediler ki: Bu, Muhammed'in sesidir. Sonra Mekke'de sabah olmadan önce ashabımın yannına geldim. Ebubekir (r.a.) bana gelerek dedi ki: “Ey Allah'ın Resulü, bu gece neredeydin? Ben senin bulunacağın yerlerde seni aradım.” Hz. Peygamber (s.a.v.) dedi ki: “Biliyor musun, ben bu gece Beytü-l Makdis'e götürüldüm?” Hz. Ebubekir dedi ki: “Ey Allah'ın Resulü, orası bir aylık yoldur. Onu bana anlat.” Resulullah (s.a.v.) dedi ki: Bana bir yol açıldı, ben oraya bakıyor gibiydim. O bana ne sorarsa, onu kendisine bildiriyordum. Hz. Ebubekir dedi ki: Ben, senin Allah'ın Resulü olduğuna şehadet ederim. Müşrikler ise dediler ki: İbni Ebu Kebşe'ye bakın. Bu gece Beytü-l Makdis'e gittiğini iddia ediyor. Şeddad İbn Evs der ki: Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: Benim söylediğim sözün delili olarak size bildireyim ki, falanca ve falanca yerde sizin kervanınıza rastladım. Onlar develerini yitirmişlerdi. Falanca onu bulmuştu ve onlar bulundukları yer şu kadar şu kadar mesafededir, falanca gün de buraya geleceklerdir. Kervanın önünde siyah bir deve var, üzerinde siyah bir örtü bulunmaktadır. İki de siyah çuval vardır. O gün olunca halk onların gelişini beklemeye koyuldu. Nihayet günün yarısına yaklaşıldığında kervan döndü. Önlerinde Resulullah (s.a.v.)’in anlattığı deve bulunuyordu. İmam Beyhakî de iki yoldan İmam Tirmizi kanalıyla bu hadisi rivayet etmiştir. Hadisin bitiminde de: “Bunun isnadı sahihtir. Bu olay parça parça olarak başka hadislerde rivayet edilmiştir.” der.

İsra hadisesi naklettiğimiz hadis-i şerif gibi daha birçok hadis-i şeriflerde nakledilmiş ve âlimler İsra hadisesinin vukuunda ittifak etmişlerdir. Bu makamda İsra hadisesinin beden ve cisimle olduğunun delillerinden bir kısmını nakletmek istiyoruz. Ola ki, bazıları İsra hadisesinin rüyada geçtiğini iddia edebilir. “Kur’an’da Peygamberin mucizesi yoktur” diyen kimsenin, “İsra hadisesi rüyada olmuştur” sözünü demesini akıldan pek de uzak görmüyoruz. Bu sebeple İsra hadisesinin bedenle olduğunun bir kısım delillerini aşağıda maddeliyoruz:

1- İsra hadisesinin anlatıldığı İsra suresinin 1. ayet-i kerimesi “tesbih etmek” manasındaki “Sübhan” lafzıyla başlamıştır. “Sübhan” lafzı Kur’an’da, çok büyük işler sırasında ve Allah’ın azametini gösteren olaylarda kullanılan bir lafızdır ve Kur’an’da hep bu şekliyle kullanılmıştır. Eğer İsra hadisesi rüyada gerçekleşseydi, ayet-i kerimeye “Sübhan” lafzı ile başlanması yersiz olurdu. Zira rüyasında bir kişiye bu gibi

şeyler gösterilmesi Allah'ın büyüklük ve azametini hakkıyla göstermez. Bu sebeple de ayete "Sübhan" lafzı ile başlanmazdı. Madem ayet-i kerimeye "Sübhan" lafzı ile başlanmış, o halde İsra hadisesinde Allah'ın azamet ve büyüklüğü gözükmektedir. Azamet ve büyüklüğün gözüktüğü hadise de ancak ve ancak bu seyahatin bedenle olmasıdır. Azamet ve büyüklük, bir beşeri bedenle seyahat ettirmede hakkıyla gözükmekte ve dinleyene "Sübhanallah" dedirtmektedir.

2- Eğer İsra hadisesi beden ile olmayıp rüyada görülseydi, müşrikler Efendimizle alay etmez ve ona gülerek yalanlamazlardı. Müşriklerin alay etmesi ve yalanlaması, bu işin örfte emsali olmayan, akılların ve kalplerin kabul edemediği bir iş olduğuna delildir. Örfte emsali olmayan iş ise, ancak beden ve ruh ile birlikte seyahat etmektir.

3- İsra hadisesinin anlatıldığı ayet-i kerimede "abd" ifadesi geçmektedir. "Abd" kelimesi, ruh ve bedenin toplamından ibarettir ve Kur'an'da geçtiği bütün yerlerde ruh ve beden bütünlüğünü ifade etmiştir. O halde İsra hadisesini anlatan ayet-i kerimedeki "abd" kelimesiyle de beden ve ruh bütünlüğü kastedilmiş olmalıdır. Bu da İsra hadisesinin beden ve ruh ile birlikte yapıldığını göstermektedir.

4- Hadis-i şeriflerde İsra hadisesi esnasında Efendimizin Burak'a bindiği rivayet edilmiştir. Ruhun bineğe ihtiyacı yoktur ve rüyadaki bir seyir için bineğe binilmez. Burak ancak beden için araç olabilir. Bu da bu seyahatin bedenle olduğuna delildir.

5- İsra hadisesinin anlatıldığı ayet-i kerimede "kulunu yürüttü" ifadesi geçmektedir. "Yürüttü" ifadesi, miracın bedenle olduğuna delildir. Zira hayalen, keşfen veya rüyada bir kişiye bir yerin gezdirilmesi için "yürüttü" tabiri kullanılmaz.

6- Yine Miraç hadisesinin anlatıldığı Necm suresinde, miraç hadisesi anlatılırken "Göz ne kaydı, ne de haddi aştı." buyrulmuştur. Göz, ruhun değil; bedenin cihazıdır. Bu da ispat eder ki, miraç ruhla değil, bedenle olmuştur. Eğer miraç, ruhun rüyada bir seyahati olsaydı, bedenin bir cihazı olan "göz" tabiri kullanılmazdı.

7- Sahih hadis-i şeriflerin tamamı İsra hadisesinin bedenle olduğunu bildirmektedir.

Bu makamda, İsra hadisesinin rüyada olduğunu iddia edenlerin gösterdiği sözde bir delile de cevap verelim:

İddia: İsra suresi 60. ayette "(İsrâ gecesi) sana açıkça gösterdiğimiz o rüyayı…" buyrulmuş. Burada rüya tabiri geçmektedir. Bu da miracın rüyada olduğunu göstermektedir?

Cevap: Eğer ayet-i kerimedeki "rüya" tabiriyle, bildiğimiz uykudaki rüya kastedilmişse, aynı ayetin devamında olan "insanlar için bir **fitne** olsun diye…" ifadesi ne anlama gelmektedir? İnsanlar için bir fitne yani imtihan olabilmesi için, aklın ve fikrin kavramaktan aciz kalacağı ve örfte emsali olmayan bir hadise olması gerekir. Ancak bu durumda bir imtihan olması söz konusu olabilir. Demek imtihanın olabilmesi için, İsra ve Miraç hadisesinin bedenle olması gerekmektedir. Öyle ya, eğer Efendimiz (s.a.v.) bu seyahati rüyasında gördüğünü söyleseydi, ne müşrikler onu yalanlar ne de bazı Müslümanlar dinden dönerdi. Müşriklerin yalanlaması ve alay etmesi, bazı Müslümanların da dinden dönmesi ispat eder ki, bu hadise rüyada görülen bir hadise değildir. Bu sebeple, ayetteki "rüya" tabiri uykudaki rüya

manasına gelemez. O halde gelin ayet-i kerimede “rüya” tabirinin ne manaya geldiğini Sahabenin en büyük müfessirlerinden olan İbni Abbas hazretlerinden öğrenelim. Buradaki “rüya” tabiri için İbni Abbas hazretleri şöyle der: Arapçada “rüya” ile “ruyet”; “kurba” ile kurbet” kelimeleri aynı manadadır. Ayetteki “rüya” ile “ruyet” yani “temaşa ve seyir” manası kastedilmiştir. Bu uykudaki rüya değil, o gece Efendimize gösterilen temaşadır.

Bu tahlillerden sonra, “Kur’an’da Peygamberin mucizesi yoktur.” diyenlere deriz ki:

- İsra suresinin 1. ayet-i kerimesi Efendimizin (s.a.v.) bir gece Mescid-i Haram’dan Mescid-i Aksa’ya götürüldüğünü haber vermektedir. Bu haberi bütün hadis-i şerifler tasdik etmektedir. Müfessirler ve âlimler bu hadisenin vukuundan ittifak etmişlerdir. Bu hadisenin bedenle olduğunun bir kısım delillerini de yukarı da işittin. Acaba ayet-i kerimenin ve hadis-i şeriflerin haber verdiği, âlimlerin üzerinde ittifak ettiği ve delillerle vukuunu ispat ettiği İsra hadisesi bir mucize değil midir?
- Eğer bir aylık yolu bir saatte alarak böyle bir seyahati yapmayı mucize olarak görmüyorsanız, bu hadiseyi hangi isimle adlandırırsınız?
- Acaba bir saatte bir aylık mesafeyi kat etmenin örfte çok emsali mi var ki, buna mucize demiyorsunuz?
- Mesela siz böyle bir seyahati hiç yaptınız mı? Yani gecenin bir saatinde kalkıp, bir aylık mesafedeki bir yere gidip, aynı gece evinize döndünüz mü? Öyle ya, bu hadiseye mucize dememek için, bu seyahati herkesin yapabiliyor olması gerekir. Acaba siz böyle bir seyahati kaç defa yaptınız ya da yapan kaç kişi gördünüz?
- Ya da acaba İsra hadisesini inkâr mı ediyorsunuz?
- Eğer İsra hadisesini inkâr ediyorsanız, İsra suresinin 1. ayet-i kerimesini ve Necm suresinin ilgili ayetlerini ne ile izah ediyorsunuz?
- Yine ilgili hadis-i şeriflerin tamamını inkâr mı ediyorsunuz. İnkâr ederken hangi delillere dayanıyor ve hangi cerh ve tadil usulünü kullanıyorsunuz. Yoksa sadece “Ben inkâr ediyorum” diyerek hiçbir delil göstermeden mi inkâr ediyorsunuz? Ümmetin bütün âlim ve müfessirleri bu hadisenin vukuunda ittifak etmiş ve bu hadisenin bedenle olduğunu delillerle ispat etmiş iken, siz inkârınızla bu büyük cemaate yani icmaya karşı geldiğinizin farkında mısınız?
- Yoksa sizler İbni Abbaslardan, İmam Azamlardan, İbni Hanbellerden ve emsallerinden daha mı âlimsiniz? Demek onlardan o kadar yüksektesiniz ki onların göremediği şeyleri görüyor ve onların yanlış anladığı ayetleri siz doğru anlıyorsunuz.

3. AYET-İ KERİME

“Kıyamet yaklaştı ve Ay yarıldı.” (Kamer 1)

Mezkûr ayet-i kerime Ay’ın yarıldığından haber vermektedir. Sahih ve mütevatir hadislerde sabit olduğu üzere bu yarılma Resulullah’ın (s.a.v) zamanında bir mucize olarak vuku bulmuştur. Ay’ın yarılmasının Hz. Peygamber (s.a.v.) zamanında vuku bulduğu konusu âlimler arasında ittifak edilmiş bir konudur. Bu, Hz. Peygamberin (s.a.v.) parlak mucizelerinden biridir. Şimdi, bu konuda varid olan hadis-i şeriflerden bir kısmını görelim:

İmam Buhâri der ki: Bize Yahya İbni Bükeyr'in... İbni Abbas'tan rivayetine göre, o şöyle demiştir: Ay, Allah'ın Resulü (s.a.v) zamanında yarıldı.

İbni Cerir der ki: Bize İbni Müsennâ'nın... İbni Abbas'tan rivayetine göre, o şöyle demiştir: "Kıyamet yaklaştı ve Ay yarıldı. Onlar bir ayet görürlerse yüz çevirirler ve 'süregelen bir büyüdür' derler." (Kamer 1-2) ayetleri hakkında şöyle demiştir: Bu geçmişte olmuştur. Hicretten önce idi. Ay yarıldı ve onlar iki parça halinde gördüler.

Abdullah İbni Ömer şöyle demiştir: "Bu, Allah'ın Resulü (s.a.v) zamanında oldu. Ay iki parçaya yarıldı. Bir parça dağın önünde, bir parça da arkasındaydı. Hz. Peygamber (s.a.v): "Allah'ım şahit ol." dedi. Müslim ve Tirmizî de hadisi bu şekliyle muhtelif kanallardan olmak üzere Şu'be'den, o A'meş'den, o da İmam Mücahid'den rivayet etmiştir. İmam Müslim, İmam Mücahid'in rivayetini Ebu Ma'mer kanalıyla İbni Mesud'a kadar ulaştırır.

Abdullah İbni Mesud şöyle demiştir: Resulullah'ın (s.a.v) zamanında Ay ikiye ayrıldı ve onlar Aya baktılar. Allah'ın Resulü (s.a.v): Şahit olunuz, buyurdu. Buhâri ve Müslim de hadisi bu şekli ile Süfyan İbni Uyeyne kanalıyla rivayet etmişlerdir. Yine Buhâri ve Müslim hadisi A'meş kanalıyla... İbni Mesud'dan rivayetle tahric ederler.

Abdullah İbni Mesud hazretleri başka birrivayette şöyle demiştir: Resulullah'ın (s.a.v) zamanında Ay yarıldı. Kureyşliler: "Bu, İbni Ebu Kebşe'nin büyüsüdür. Dışarıdan, seferden gelenlerin getireceği haberi bekleyin. Şüphesiz Muhammed bütün insanları büyüleyebilecek değildir." dediler. Seferden gelenler bu durumu aynen haber verdiler.

İmam Beyhaki der ki: Bize Hafız Ebu Abdullah'ın... Abdullah İbni Mesud'dan rivayetle haber verdiğine göre, o şöyle demiştir: Ay Mekke'de yarıldı ve iki parça oldu. Mekkeli Kureyş kâfirleri: Bu, İbn Ebu Kebşe'nin sizi büyülemiş olduğu bir büyüdür. Seferden gelecekleri bekleyin; şayet sizin gördüğünüzü onlar da görmüşse doğru söylemiştir. Eğer sizin gördüğünüz gibi görmemişlerse hiç şüphesiz bu onun bizi büyüleyeceği bir büyüdür, dediler. Dışarıdan seferden gelenlere soruldu da muhtelif yönlerden gelenler "Onu gördük." dediler. İbni Cerir de hadisi Mugire kanalıyla rivayet etmiştir. Onda şu fazlalık da vardır: Ve bunun üzerine Allah Teâlâ: "Kıyamet yaklaştı ve Ay yarıldı." ayetini inzal buyurdu.

Yine İbni Mesud hazretleri şöyle der: Resulullah'ın (s.a.v) zamanında Ay yarıldı ve ben dağı ayın iki parçası arasındaki açıklıktan gördüm.

Ay'ın ikiye yarılması mucizesi ile ilgili daha birçok rivayet vardır. Tamamını yazmaya gerek duymuyor ve tamamını incelemek isteyenleri ilgili ayet-i kerimenin tefsirine ve hadis kitaplarının ilgili bölümlerine havale ediyoruz.

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: Ayetin başında "Kıyamet yaklaştı" buyrulmuş. Hâlbuki 1.400 sene geçmesine rağmen kıyamet hala kopmamıştır. Bu da Ay'ın kıyamete yakın bir zamanda yarılacağına işaret eder.

Buna cevap olarak şöyle deriz: Kıyamet, insanın değil, kâinatın ölümüdür. Bu sebeple de meseleye kâinatın ömrü açısından bakmak gerekir. Mesela: İnsan yaklaşık 70-80 sene yaşarken bazı kelebek türleri sadece birkaç gün yaşamaktadır. Şimdi, böyle bir

kelebeğe “İnsanın eceli yaklaştı.” dediğimizde, bu kelebek bu sözü kendi ömrüne kıyas ederek insanın 1-2 saati kaldığını anlar. Zira 1-2 günlük ömürde 1-2 saat ömrün sonudur. Hâlbuki biz, “İnsanın eceli yaklaştı.” dediğimizde, ömründen geriye 3-5 sene gibi bir zaman kaldığını kastetmiş oluruz. Ya da en azından 6 ayı vardır gibi bir manayı anlarız.

Ya da gelin bu kıyası insanlar arasında yapalım: Hz. Nuh 1.050 sene yaşamıştır. Bu, ayet-i kerimeyle sabittir. Şimdi şöyle desek: “Hz. Nuh’un ömrünün sonlarında…” Bu ifadeyle kaç seneyi kastetmiş oluruz? Eğer ömrü 1.050 seneyse, 50-60 yılı kastetmiş oluruz ki, bu bizim ömrümüzün tamamından ibarettir.

Dolayısıyla ayet-i kerimedeki “Kıyamet yaklaştı” ifadesini de kâinatın ömrüne kıyasla anlamak gerekir. Milyonlarca yıl önce yaratılmış âlem için 2.000-3.000 sene, bize göre kâinatın ömrünün son dakikaları değil, belki son saniyeleridir. Bu manayı kuvvetlendiren ayet-i kerimeler ve hadis-i şerifler de mevcuttur. Dilerseniz bunlardan bir kısmına bakalım:

Nahl suresi 1. ayet-i kerimede: “Allah'ın emri geldi. Artık onu acele istemeyin.” buyrulmuş. Yine Enbiya suresi 1. ayet-i kerimede: “İnsanların hesap görme zamanı yaklaştı. Fakat onlar hâlâ gaflet içinde yüz çeviriyorlar.” buyrulmuştur. Bu ayet-i kerimelerde de kıyametin yaklaştığı beyan buyrulmaktadır.

Enes İbni Malik'ten rivayet edilen bir hadis-i şerifte: Allah Resulü (s.a.v.) bir gün ashabına güneşin batmaya yaklaştığı ve küçücük bir kısmının kaldığı sırada hitap etmiş ve şöyle buyurmuştur: Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, dünyanın geçen kısmına nispetle kalanı, ancak sizin şu gününüzden geçen kısmına nispetle kalanı gibidir… Biz güneşin ancak çok küçük bir kısmını görüyorduk.

İbni Ömer'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte: İkindiden sonra güneş Kuaykıyan Dağları üzerindeyken biz Hz. Peygamberin (s.a.v.) yanında oturuyorduk. Şöyle buyurdu: Geçenlerin ömürlerine göre sizin ömürleriniz, şu günün geçen kısmına nispetle kalanı gibidir.

Sehl İbn Sa'd'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Resulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: Kıyamet şöyle iken ben peygamber olarak gönderildim. Bunu söylerken Allah’ın Resulü işaret ve orta parmaklarına işaret buyurmuştur.

Vehb es-Süvâî'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte Resulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: Kıyamet şuna nispetle şu gibi iken ben peygamber olarak gönderildim. Neredeyse biri diğerini geçecekti.

Naklettiğimiz bütün bu hadis-i şerifler kıyametin yaklaştığını haber vermektedir. Zira ifade ettiğimiz gibi, 2.000-3.000 sene, kâinatın ömrüne kıyasla saniyeler gibidir. Dolayısıyla “Kıyamet yaklaştı ve Ay yarıldı.” ayet-i kerimesini de bu şekilde anlamalıyız.

Hz. Muhammed’in (asm) ay gibi parlak olan Şakk-ı Kamer yani ayın ikiye ayrılması mucizesini hakikatsiz vehimleriyle sönükleştirmek isteyen bazı filozoflar ve onları körü körüne takip eden taklitçileri, inkârlarına bahane olarak, “Eğer bu mucize gerçekleşmiş olsaydı dünyanın her yerinde görülür, aşikâr bir şekilde takip edilirdi ve

insanlık tarihi de böyle şaşaalı bir hadiseyi mutlaka naklederdi" şeklinde ifadeler savurmaktadırlar.

Bediüzzzaman Said Nursî Hazretleri, Sözler namındaki muhteşem eserinin 31. Sözünde bu meseleyi reddedilmeyecek delillerle izah ve ispat etmektedir. Biz de oradan aldığımız ders ve dersin istifadesi nispetinde deriz:

Hz. Muhammed'in (asm) ve getirdiği dinin en büyük düşmanları olan o zamanın inkârcıları, Şakk-ı Kamer mucizesini inkâr etmedikleri gibi, böyle bir olayın gerçekleştiğini kabul etmeleri pek mühimdir. Peygamberin davasını hatta peygamberin vücudunu ortadan kaldırmak için işkence, boykot, her türlü zulüm ve ihanete müracaat etmekte tereddüt etmeyen bu azılı iman ve İslamiyet düşmanları nihayet savaşlar yapacak kadar ileri gittikleri halde, bu mucizeyi inkâr edememişlerdir. Hâlbuki onlar bu hadise gerçekleşmiş olmasaydı, ellerine büyük bir koz geçirmişçesine Peygamberin davasının iptali için ciddi şekilde bunu kullanabilirlerdi. Madem ki inkar edemiyorlar ve şakk-ı kamer mucizesini yalanlayamıyorlar, öyleyse bu mucizenin vuku bulduğuna gözümüzle görmüş gibi inanmamız gerekir.

Peki, ayın ikiye ayrılması gibi büyük bir mucizeye şahit olan o zamanın inkârcıları, kendi takipçilerini kaybetmemek için nasıl bir yola başvurdular acaba? Hile ve yalan yoluna. Bu mucizenin sihir olduğunu iddia ederek, meseleyi basit ve adi bir şeymiş gibi gösterip, insanların gündeminden çıkarmaya çalışmışlar ve şöyle demişler: "Ebu Talib'in yetiminin sihri semaya da tesir etti."

Bu mucize, yalanda ittifak etmeleri imkânsız olan, doğruluk ve adaletleri bütün âlemce tescil edilmiş buluna Sahabeler topluluğu tarafından haber verilmiştir. Onlar, Allah'ın dini uğrunda mallarını, vatanlarını, canlarını, cananlarını feda etmekte bir an tereddüt soluklanmamışken, din namına söylenen bir yalana inanmaları veya sessiz kalmaları asla mümkün değildir. Mademki insanlık semasının güneşi Hz. Muhammed'in (asm) yıldızları manasındaki seçkin bir topluluk olan Sahabelerin, yalanda ittifak etmesi mümkün değildir, öyleyse onların haber verdikleri bu mucizenin vukuuna dair şüpheye düşmek de akıl kârı değildir.

Mucize, peygamberlere Allah'ın elçisi olduğunun ispatı olarak verilir ve inkârcıları ikna etmek içindir. "Mademki insan gücünün yetmeyeceği harikulâde bir hadise, bir insan eliyle gösteriliyor, öyleyse bu insan sıradan biri olamaz, onun elinin arkasında ayı, güneşi ve bütün kâinatı idare eden bir kudret vardır" manasında düşünmeye sevk etmek, akla kapı açmak içindir. Yoksa insanın iradesini elinden alıp inanmaya zorlamak için değildir. Gökyüzüne yıldızlarla "Lâ ilâhe illallah" yazmak veya ayı ikiye ayrılmış halde günlerce âleme ilân etmek, milyarlarca gezegeni, trilyonlarca yıldızları idare ve terbiye eden Allah'ın kudretinden uzak değildir; lâkin imtihan sırrına

aykırıdır. Bu durumda Ebu Cehil gibi kömür ruhlu kimseler de iman etmek zorunda kalır, Hz. Ebu Bekir gibi elmas ruhlu kimselerle aynı dereceye gelirler ki bu imtihan sırrının zayi olması anlamına gelir.

Öyleyse sırf bazı kimseler istiyor diye imtihan hikmetine muhalefet edilemez. Şakk-ı kamer mucizesi belli ölçülerle ancak muhatap olanlara gösterilmesi gerekir, öyle de gösterilmiştir.

İşte bu sır içindir ki, hem âni, hem gece, hem gaflet vaktinde, hem Ayın doğuş yerlerinin farklılığı, sis ve bulut gibi diğer engeller perde edilerek bütün âleme gösterilmemiştir.

Hem Hz. Muhammed'in (asm) peygamberlik davasını işitmeyen insanlara, peygamberliğine delil olan bu hadiseyi ilan etmek hikmete uygun değildir. Şâyet gösterilseydi Hz. Muhammed'in (asm) peygamberliği, güneşin vücudunu kabul etmek gibi zorunlu bir hale gelecek ve herkes mecburen tasdik edecekti; bu da aklın iradesiyle olmayacağı için makbul manada bir iman olmazdı ve teklif sırrı bozulurdu. Eğer ay iki parça gökyüzünde asılı bir şekilde bekletilseydi, güneş tutulması, ay tutulması gibi semavi bir hadiseymiş gibi mucizevi özelliğini kaybedecekti; bu durumda da Hz. Muhammed'in (asm) peygamberliğine delil olacak hususiyeti ortadan kalkacaktı. Dolayısıyla bu hikmetlere istinaden şakk-ı kamer mucizesi umum âlemlere gösterilmemiştir.

Ayrıca o vakit cehalet sisiyle örtülmüş İngiltere ve İspanya'da Güneş yeni batıyordu, Amerika'da gündüz, Çin'de, Japonya'da sabah olduğu gibi, başka yerlerde başka engeller ve sebepler vardı. Mesela bazı memleketlerde ay henüz çıkmamış, bazılarında güneş batmamıştı, bir kısmında sabahın erken vakti, bir kısmında akşamın ilk vakitleriydi.

Sözün özü, Şakk-ı Kamer mucizesinin gerçekleşmesine engel hiçbir şey yoktur; şimdi bu mucizenin gerçekleştiğini ispat eden delilleri maddeler halinde dikkatlerinize sunmak istiyoruz.

1. Hayatlarının şahitliğiyle adaleti kendilerine rehber yapan Sahabelerin hep birlikte bu mucizenin gerçekleştiğine dair ittifak etmeleri,

2. Kur'an-ı Kerim'i tefsir etme noktasında ilmi potansiyel ve liyakata sahip bütün müfessirlerin "Ay ikiye yarıldı." ayetini tefsir ederlerken bu mucizeden bahsedildiğini ilan etmeleri ve gerçekleştiğine dair hiçbir şüpheye mahal bırakmamaları,

3. Doğruluğunda zerre kadar tereddüt edilmeyecek hadis âlimlerinin kuvvetli senetler ve rivayetlere dayandırarak bu mucizenin gerçekleştiğini haber vermeleri,

4. Manevi mertebelerde yücelmek suretiyle manevi ilham ve keşiflere mazhar olan evliya ve sıddıkların Şakk-ı Kamer mucizesinin gerçekleştiğine şahitlik yapmaları,

5. Kelam ilminin büyük imamları ve deniz gibi ilme sahip âlimlerin bu mevzuda birbirlerini tasdik etmeleri,

6. Dalalet üzere birleşmeleri mümkün olmayan ümmet-i Muhammed'in bu mucizeyi gerçekleşmiş olarak kabul etmeleri gösterir ki Şakk-ı Kamer mucizesi güneşin varlığı gibi kesin bir mucizedir.

Eserin orijinal metnine **www.sorularlarisale.com** sitemizden ulaşabilirsiniz.
Bu tahlillerden sonra, "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere deriz ki:

- Ay'ın yarılması hususunda bütün sahabeler ittifak etmiş ve onların bir kısmı "Biz gördük." demişlerdir. Acaba "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyerek bütün o cemaat-i uzmaya iftira attığınızın farkında değil misiniz? Allah'ın Resulünün sahabelerine iftira atmak sizi hiç korkutmuyor mu?
- Bütün müfessirler "Ay Yarıldı." (Kamer 1) ayetinin tefsirinde ittifakla Ay'ın yarıldığını haber veriyorken, sizler hangi ilminiz ve kuvvetinizle onların sözlerini hükümden düşürüyorsunuz?
- Bütün muhaddisler farklı senet ve rivayetlerle Ay'ın yarılması hakkında hadis-i şerifleri naklederken ve bu hadislerin sahih olduğunda ittifak ederken, sizler hangi ilminizle onlara meydan okuyorsunuz?
- Kelam ilminin bütün allameleri yine Ay'ın ikiye yarılması mucizesinde ittifak etmiş iken, onların ittifakını hangi bilginizle hükümden düşürüyorsunuz?
- Bütün Ümmet-i Muhammed Ay'ın ikiye yarılması mucizesini bilirken ve bunu kabul ederken, Ümmet-i Muhammed'in bu telakkisini hangi ilminizle yok etmeye ve yıkmaya çalışıyorsunuz?

Evet, Ay yarılmıştır ve bu Hz. Peygamber'in (s.a.v.) bir mucizesidir. "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere Kamer suresinin 1. ayet-i kerimesini gösteriyor ve onları tövbe etmeye ve bu batıl fikirden dönmeye davet ediyoruz.

4. AYET-İ KERİME

Savaşlarda meleklerle yardım edilmesi…

Peygamber Efendimize (s.a.v.) savaş esnasında melekler gönderilmiş ve meleklerle yardım edilmiştir. Ali İmran suresi 124 ve 125. ayetler ve Enfal suresi 9. ayet-i kerime Bedir günü gönderilen meleklerden haber verir. İlk önce 1.000 melek, sonra 2.000 melek ve daha sonra yine 2.000 melekle toplam 5.000 meleğin Bedir günü gönderildiği bildirilir. Tevbe suresi 26. ayet-i kerimede Huneyn günü gönderilen meleklerden haber verilir. Yine Tevbe suresi 40. ayet-i kerimede, Efendimizin (s.a.v) Hz. Ebubekir (r.a.) ile mağarada iken "görünmeyen bir ordu ile desteklendiği" bildirilir. Bu görünmeyen ordunun melekler olduğu tefsirlerde beyan edilmiştir. Yine Ahzab suresi 4. ayet-i kerimede "Onların üzerine görmediğiniz ordular gönderdik." buyrularak Hendek savaşında gönderilen meleklere işaret edilmiştir.

Yukarıda belirttiğimiz ayet-i kerimeler ile sabittir ki, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) ordusunda melekler vardır ve O'nun peygamberliğine bir mucize olması için bu melekler sahabeler tarafından görülmüştür.

Kurtubi ve Hazin tefsirlerinde zikredildiğine göre, Ebu Üseyd Malik İbni Rabia (r.a.) (Bu zat Bedir ehlinden en son vefat edendir.) şöyle buyurur: Şu an sizinle birlikte

Bedir'de bulunsaydım ve gözlerim de görseydi, elbette hiç şüphe ve tereddüt etmeden meleklerin çıka geldiği vadiyi size gösterirdim.

Yine Sehl İbni Huneyf (r.a.) der ki: Vallahi ben Bedir günü bizden birinin, kılıcıyla bir müşrikin kafasına vurmak üzereyken kılıcı ona ulaşmadan o müşrikin kellesinin cesedinden ayrılıp yere düştüğünü gördüm.

Yukarıda naklettiğimiz haberler gibi daha birçok haberler vardır ki, sahabeler o gün inen melekleri ve meleklerin icraatlarını görüyorlardı.

Bu bilgilendirmeden sonra, "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere deriz ki:

- Bedir günü, Huneyn günü ve diğer günlerde Peygamber Efendimize (s.a.v.) meleklerin gönderilmesi ve meleklerin onunla birlikte savaşması bir mucize değil midir?
- Ordusunda meleklerin bulunması ve O'na yardım etmeleri mucizeden başka hangi isimle yâd edilir?
- Eğer meleklerin gönderilmesini ve Efendimizle (s.a.v.) beraber savaşmalarını bir mucize olarak kabul etmiyorsanız, o halde bu alelade bir şeydir ve örfte emsali çoktur. Öyle ya, eğer mucize değilse adettendir. İkisinin ortası yoktur; ya mucizedir, ya adettendir. Acaba şimdiye kadar ordusunda melekler olan kaç kumandan ve kaç melik duydunuz? Zira Peygamber Efendimize (s.a.v.) meleklerin gönderilmesi mucize değilse, bu olayın her vakitte ve her fertte gözükmesi gerekmektedir. Şimdi bize bu hadisenin emsallerini sayın da görelim.
- Yok, eğer meleklerin gönderilmesine "Bu Allah'ın yardımıdır." derseniz, biz de deriz ki: Biz, Allah'ın yardımı olduğunu inkâr etmiyoruz ki. Hem Allah'ın yardımıdır hem de Efendimizin (s.a.v.) bir mucizesidir. Zira mucize, Cenab-ı Hakkın, âdetini peygamberi için değiştirmesi ve âdetinin dışında ona muamele etmesi demektir. Cenab-ı Hakkın savaş hususundaki âdeti, insanlarla insanların savaşması ve meleklerin bu savaşa katılmamasıdır. İşte Cenab-ı Hak bu âdetini Habibi için değiştirmiş ve O'nun peygamberliğine bir mucize olarak melekleri yardım için O'na göndermiştir. Sahabelerine de bu melekleri göstererek onların imanlarını artırmıştır.

Sözün özü, meleklerin gönderilmesi ve Efendimizle beraber savaşmaları Hz. Peygamberin (s.a.v.) bir mucizesidir. "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere, Ali İmran suresinin 124 ve 125. ayetlerini, Enfal suresinin 9. ayet-i kerimesini, Tevbe suresinin 26. ve 40. ayet-i kerimeleri ve Ahzab suresinin 4. ayet-i kerimesini gösteriyor ve onları tövbe etmeye ve bu batıl fikirden dönmeye davet ediyoruz.

5. AYET-İ KERİME

"Allah seni insanlardan koruyacaktır." (Maide 67)

Bu ayet-i celile inmeden evvel Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Medine'ye hicret etmişti. Yahudiler, Efendimize: "Ya Muhammed, biz çok kalabalığız ve silah sahibiyiz. Eğer bu davandan ve dininden vazgeçmezsen seni öldürürüz." demişlerdi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimizi (s.a.v.) Ensardan ve Muhacirlerden kişiler bekliyor ve koruyordu. Yahudilerin suikast yapması korkusundan O'nun yanında geceliyor ve O'nun ile beraber her gittiği yere gidiyorlardı. Bu ayet-i kerime inince Allah'ın Resulü (s.a.v.) kendisini bekleyenlere şöyle dedi:

"Ey insanlar, gideceğiniz yerlere gidin, artık beni beklemeyin, şüphesiz ki Allah beni insanlardan koruyacaktır."

Allah'ın bu vaadinden sonra Peygamber Efendimiz (s.a.v.) gecenin evvelinde ve geç saatlerinde Medine'nin vadilerinde ve tenha yerlerinde düşmanlarının çokluğuna rağmen tek başına gezerdi. Ve ona suikast planı yapanlar bir türlü planlarını gerçekleştiremezlerdi. Bu hususta bir kısım hadis-i şerifleri de nakledelim:

Hz. Aişe şöyle der: Hz. Peygamber (s.a.v.) bu ayet ininceye kadar bekçiler tarafından bekleniyordu. Sonra Hz. Peygamber (s.a.v.) başını kubbeden çıkararak dedi ki: Ey insanlar gidiniz, artık Allah Azze ve Celle beni koruyor.

Rebi İbni Enes (r.a.) İbni Merdûyeh'den (r.a.) rivayet eder ve der ki: Bize Süleyman İbni Ahmed... İsmet İbni Malik'ten nakleder ki, o şöyle demiştir: Biz geceleyin Hz. Peygamberi beklerdik. Nihayet Allah Teâlâ "Allah seni insanlardan korur." ayetini indirince beklemek terk edildi.

Ebu Said el-Hudri (r.a.) şöyle der: Hz. Peygamberin amcası Hz. Abbas, Allah'ın Resulünü (s.a.v.) bekleyenlerden birisiydi. Bu ayet nazil olunca Resulullah (s.a.v.) bekçi edinmeyi bıraktı.

Müfessirler bu ayet-i kerimenin tefsirini yaparken, Allah-u Teâlâ'nın, Hz. Peygamberi koruyuşuna örnek olarak birçok hadiseler zikrederler. Bunlardan bazıları şöyledir:

Ebu Cafer İbni Cerir Taberi der ki: Resulullah (s.a.v.) bir yerde konakladığı zaman ashabı O'nun için gölgelikli bir ağaç seçer ve Resulullah (s.a.v.) onun altında uykuya dalardı. İşte bu esnada bir bedevi gelmiş ve kılıcını kınından çıkararak: "Şimdi seni benden kim korur?" demiş. Allanın Resulü (s.a.v.): "Beni senden Allah korur." demiş. Bedevinin bu esnada eli titremiş ve kılıç elinden düşmüş. Başını ağaca vurarak beyni dağılmış.

İbni Ebu Hatim der ki: Resulullah (s.a.v.) Enmar Oğullarıyla savaştığında koruyucu bir hurma ağacının üzerine çıkmıştı. O, ayağını uzatıp bir kuyunun başında oturduğu sırada Gavres İbni Haris: "Ben Muhammed'i öldüreceğim." demiş. Arkadaşları: "Onu nasıl öldüreceksin?" deyince; O: "Ben kendisine kılıcını bana verir misin?" derim. Verince de onunla kendisini öldürürüm, demiş. Hz. Peygambere gelip: "Ey Muhammed, kılıcını bana ver de bakayım." demiş. Resulullah (s.a.v.) kılıcını ona vermiş. Gavres'in eli titremiş ve elinden kılıç yere düşmüş. Bunun üzerine Resulullah (s.a.v.): "Allah, seninle yapmak istediğin şeyin arasına girdi." demiş.

Ebu Hüreyre (r.a.) şöyle demiştir: Biz Resulullah (s.a.v.) ile beraber seferde arkadaşlık ettiğimizde O'nu büyük bir ağacın altında bırakıp gölgelendirirdik. O da burada konaklardı. Bir gün bir ağacın altında konakladı ve kılıcını ağaca astı. Adamın birisi: "Ey Muhammed, seni şimdi benden kim korur?" dedi. Resulullah (s.a.v.): "Beni senden Allah korur. Kılıcı bırak." dedi ve adam kılıcı bıraktı

Bu mahiyette zikredilen hadiseler çoktur. Biz diğerlerini zikretmiyor ve merak edenleri siyer kitaplarına havale ediyoruz.

Bu bilgilendirmeden sonra, “Kur’an’da Peygamberin mucizesi yoktur.” diyenlere deriz ki:

- Cenab-ı Hak, Peygamberini koruyacağını vaat etmiş ve vaat ettiği gibi de korumuştur. Acaba Peygamberimizin (s.a.v.) onca düşmana karşı hiçbir önlem almadan dilediği gibi hareket etmesi ve düşmanlarının ona bir türlü zarar verememesi bir mucize değil midir?
- Şimdi şunu düşünelim: Onlarca düşmanınız var ve bu düşmanlarınız korkusuz. Sizi öldürmek için her yolu denerler ve her tehlikeye girerler. Acaba siz böyle bir durumda korkusuzca gezebilir miydiniz? Ya da gezebilecek birisi olur muydu? Hadi gezdiğinizi farz ediyoruz. Acaba düşmanlarınızın size zarar vermemesi mümkün olur muydu? Acaba dünyada bunun bir emsal var mıdır?
- Peygamber düşmanlarının –kuvvet ve çokluklarına rağmen– O’na zarar verememesini mucize olarak adlandırmazsak buna ne diyeceğiz. Bunun örfte bir emsali var mıdır? Elbette yoktur. Örfte emsali olmayan şey mucize değil midir?
- Eğer siz: “Ama O’nu Allah korudu.” derseniz, biz de deriz ki: Zaten bütün mucizelerin yaratıcısı Allah’tır. Biz mucizeleri Peygamberimizin yarattığını iddia etmiyoruz ki. Bir şeyin Allah tarafından yaratılması onu mucize olmaktan çıkarmaz. Zaten mucizeleri Allah yaratır. Ancak mucizeler Peygamber Efendimize mahsusen yaratılmıştır. Allah, âdetini O’nun hürmetine değiştirmiştir.
- Allah’ın âdeti, kişinin düşmanlarına karşı önlem alması ve eğer önlem almazsa zarara uğramasıdır. Ancak tefsirini yaptığımız ayet-i kerimenin beyanıyla Allah-u Teâlâ bu âdetini Habibi için değiştirmiştir. O’nu önlem almaktan men etmiş ve düşmanlarının ona zarar vermesine müsaade etmemiştir. İşte bu mucizenin ta kendisidir.

Sözün özü, Allah-u Teâlâ Peygamberimize bir mucize olarak O’na gaybî bir koruma sağlamış ve düşmanlarından onu korumuştur. Bu ilâhî muhafaza sayesinde düşmanları O’na yanaşamamış ve zarar verememiştir. Bu gaybî koruma ve ilahî muhafaza bir mucizedir, örfte emsali yoktur ve adi işlerden değildir. Bu ilahî korumanın mucizeliğini inkâr etmek aklı başında olan hiç kimse için mümkün değildir.

6. AYET-İ KERİME

Peygamber, eşlerinden birine gizlice bir söz söylemişti. Fakat eşi, o sözü başkalarına haber verip Allah da bunu Peygamber'e açıklayınca, Peygamber (eşine) bir kısmını bildirmiş bir kısmından da vazgeçmişti. Peygamber bunu ona haber verince eşi: "Bunu sana kim bildirdi?" dedi. Peygamber: "Bilen, her şeyden haberi olan Allah bana bildirdi." dedi. (Tahrim 3)

Taberi tefsirinde zikredildiğine göre, Abdullah İbni Abbas, İmam Katade, Zeyd İbni Eslem, Abdurrahman İbni Zeyd, İmam Şabi ve İmam Dahhak'a göre ayette zikredilen “Peygamberin zevcelerinden birinden” maksat, Hz. Ömer'in kızı Hz. Hafsa’dır. Ona gizlice söylediği söz de cariyesini kendisine haram kılması ve buna dair yemin ederek “Bunu kimseye söyleme.” demesiydi. Hz. Hafsa ise bu sırrı açığa vurmuş ve bu sırrı

Hz. Aişe'ye açmıştır. Bunun üzerine Allah-u Teâlâ, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) Hafsa'nın bu sırrı başkasına söylediğini bildirmiş; Resulullah da bunu Hz. Hafsa'ya söylemiştir. Hz. Hafsa, Resulullah'ın (s.a.v.) kendisine bunu söylemesi üzerine: "Bunu sana kim bildirdi? Bunu ben sadece Hz. Aişe'ye söyledim ki yanımızda başka kimse yoktu. O da sana söylemeyeceğine göre bunu sana kim haber verdi?" demiştir. Resulullah da (s.a.v.): "Her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Allah bildirdi." buyurmuştur.

Ayet-i kerimenin iniş sebebini kısaca beyan ettikten sonra, "Kur'an'da Peygamberin mucizesi yoktur." diyenlere deriz ki:

- Hz. Hafsa ile Hz. Aişe arasındaki konuşma Peygamber Efendimize (s.a.v.) göre gaybdır. Yani Efendimiz (s.a.v.) onların yanında değildi. Acaba Efendimizin (s.a.v.), kendisine göre gayb olan bu konuşmayı onlara haber vermesi mucize değil midir?
- Biraz daha açalım: İki kişi gizlice konuşuyor. Bu iki kişinin ne konuştuğunu bilmek kimse için mümkün değildir. Acaba bu iki kişinin konuştuğu şeyleri bilmek ve haber vermek, mucizeden başka hangi isimle isimlendirilir.
- Mucizeyi bir daha tanımlayalım: Mucize, takat-ı fevki beşer olan şeydir. Yani insanın gücünün üstünde olan şeydir. Acaba iki kişinin gizlide yaptıkları konuşmayı bilmek insanın gücünün üstünde bir şey değil midir ki, buna mucize demekten kaçıyorsunuz. Siz şimdiye kadar gizlide yapılan kaç konuşmayı bildiniz. Ya da bilen kaç kişi gördünüz. Örfte emsali olmayan bu iş mucize değil de nedir?
- Yoksa şöyle mi diyorsunuz: Ama bunu Allah bildirdi. Dolayısıyla mucize olmaz… İyi de zaten bütün mucizeleri yaratan Allah-u Teâlâ'dır. Allah'ın yaratması veya bildirmesi o şeyi mucize olmaktan çıkarmaz. Biz şuna bakarız: Bu olay insan gücünün üstünde midir, dâhilinde midir? Eğer dâhilinde ise ve örfte emsali çoksa mucize olmaz. Yok eğer dâhilinde değilse ve bir beşer onu taklit edemiyorsa bu bir mucizedir. İki kişinin gizlide yaptığı konuşmanın içeriğini bilmek ve konuşanlara haber vermek bir beşerin gücünün üstündedir. Dolayısıyla bu bir mucizedir.

"Ey Peygamberin Kur'an'da mucizesi yoktur." diyenler! Hiç Tahrim suresini okumadınız mı? Efendimizin (s.a.v.) gaybdan vermiş olduğu bu haberin geçtiği ayeti hiç görmediniz mi? Yoksa siz sadece mucizeyi havada uçmak, denizde yürümek ve göğe merdiven yapmak gibi şeyler mi zannediyorsunuz? Eğer böyle zannediyorsanız, önce mucizenin tanımını öğrenin ve sonra gelin bu batıl fikrinizden tövbe edin.

7. AYET-İ KERİME

Kâfirler: "Hiç şüphesiz bu apaçık bir sihirbazdır." dediler. (Yunus 2)

Mezkûr ayet-i kerime, kâfirlerin Peygamber Efendimize (s.a.v.) "sihirbaz" dediklerini beyan buyurmuştur. Şimdi, kâfirlerin Peygamber Efendimize (s.a.v.) atfettikleri "sihirbaz" lafzı üzerinde biraz tahlil yapalım:

- Kime sihirbaz denir? Mesela, şiir okuyana sihirbaz denmez. Ya da kitap yazana sihirbaz denmez. Dilerseniz kime sihirbaz denildiğini yine Kur'an'ın ayetlerine müracaat ederek öğrenelim:

- Firavun, çevresinde bulunan ileri gelenlere dedi ki: “Muhakkak ki bu çok bilgili bir sihirbazdır!” (Şuara 34)… Andolsun ki Musa'yı ayetlerimizle ve açık bir delille Firavun'a, Hâmân'a ve Karun'a gönderdik. Onlar: "Bu bir sihirbaz ve bir yalancıdır" dediler. (Mümin 24)… Bu ayetlerden anlıyoruz ki, Firavun ve çevresindekiler de müşriklerin Peygamber Efendimize (s.a.v.) söyledikleri aynı sözü söylemişler ve Hz. Musa’ya “sihirbaz” demişlerdir. Sihirbaz demelerinin sebebi ise, Hz. Musa’nın asasını yılan yapması idi. Onlar bu olayı mucize olarak kabul etmediklerinden buna bir kılıf bularak sihir demişlerdir.
- Buraya kadar yaptığımız tahlilden anladık ki: Sihirbaz denmesi için, o kişiden sihre benzeyen şeylerin zuhur etmesi ve bunu görenlerin akıl ve mantıkla bu şeyi izah edememesi gerekiyor. İki yolları var: Ya mucize deyip iman edecekler, ya da sihir diyerek hakikate gözlerini yumacaklar. Üçüncü yol olan, hadiseyi akıl ve mantığın düsturlarıyla izah etmek mümkün değildir.
- Şimdi neticeye geliyoruz: Yunus suresi 2. ayet-i kerimenin beyanıyla, müşrikler Peygamber Efendimize (s.a.v.) sihirbaz diyorlardı. Acaba onların Peygamber Efendimize (s.a.v.) sihirbaz demelerinin sebebi ne olabilir? Bizim cevabımız şu: Peygamber Efendimiz (s.a.v.) onlara mucizeler gösteriyordu. Hz. Musa’nın Firavun’a gösterdiği gibi… Onlar bu mucizeleri hem kabul edemiyor hem de izah edemiyorlardı. Çaresizlikleri sebebiyle de bu mucizelere sihir, Peygamber Efendimize de (s.a.v.) sihirbaz diyorlardı.
- Peki, Hz. Peygamberin mucize göstermediğini iddia edenler, kâfirlerin Peygamber Efendimize (s.a.v.) sihirbaz demelerini nasıl izah edebilirler? Öyle ya, Efendimiz (s.a.v.) bir şey yapmış olmalı ki, O’na sihirbaz denilsin. Hiçbir şey yapmadan sihirbaz denilmez. Mesela, siz şimdiye kadar hiç kimseye sihirbaz dediniz mi? Ya da onun yaptığı işe sihir ismini taktınız mı? Elbette demediniz ve takmadınız. Çünkü bu sözü söyleyebilecek bir şey görmediniz. Peki, acaba kâfirler hangi hadise karşısında “sihirbaz” kelimesini kullandılar. İnsafla bir düşünün: Peygamber Efendimiz (s.a.v.) mucizeler göstermeseydi kâfirler Efendimize (s.a.v.) hiç sihirbaz der miydi?

Buraya kadar sunduğumuz bütün delilleri ve yaptığımız bütün tahlilleri bir kenara koysak ve sadece kâfirlerin Peygamber Efendimize (s.a.v.) “sihirbaz” demeleri üzerinde insafla düşünsek, bu sözü, gördükleri mucizeler karşısında söylediklerini kabul ederiz. Firavun ve adamlarının Hz. Musa’nın mucizeleri karşısında söylediği gibi…

Onların Peygamber Efendimize (s.a.v.) sihirbaz demelerinin başka hiçbir sebebi olamaz. Zira onlar Efendimizin (s.a.v.) Kur’an okuması sebebiyle ona “şair” diyorlardı. Gaybdan haber vermesi ve verdiği haberlerin doğru çıkması cihetiyle de kâhin diyorlardı. Allah-u Teâlâ, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) şair ve kâhin olmadığını; “**O bir şair sözü değildir, siz çok az inanıyorsunuz. Bir kâhin sözü de değildir, ne de az düşünüyorsunuz!”** (Hakka 41-42) ayetleriyle reddetmiştir. Şair sözü, Kur’an’ı okuması sebebiyle; kâhin sözü de gaybdan haber vermesi sebebiyle söylendiğine göre, sihirbaz sözü hangi sebeple söylenmiştir?

Gördükleri mucizeler karşısındaki şaşkınlıkları ve hayretlerinden başka hiçbir sebepten söylenemez.

Bu eseri okuyan kişi şöyle bir soru sorabilir: Allah sizden razı olsun. Bu eseri okuyuncaya kadar ben de Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucize göstermediğine inananlardan idim. Ben de bu batıl fikre kapılmıştım. Ama gösterdiğiniz ayetler güneş gibi açık bir şekilde Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucizeleri olduğunu ispat ediyor. Ancak hâlâ aklımda bir soru var. Bu soruyu da cevaplarsanız beni bu batıl fikirden tam manasıyla kurtarmış olursunuz. Sorum şu: Enam suresi 37. ayet-i kerimede: **“Dediler ki: "Ona Rabbinden bir mucize indirilmeli değil miydi?"** buyrulmuş. Bu ayet-i kerime Kur’an’ın birçok yerinde de tekrar edilmiş. Bu ayet-i kerimeler Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucize getirmediğini göstermez mi? Öyle ya, eğer mucize getirseydi, onlar: “**Ona Rabbinden bir mucize indirilmeli değil miydi?"** demezlerdi.

Cevap olarak deriz ki: Çok güzel bir soru. Zaten insanları böyle ayetleri göstererek aldatıyorlar. Ayetlerin hakiki manasını ve Kur’an’ın diğer ayetlerini bilmeyenler de onlara hemen kanabiliyorlar. Şimdi ayetin manasını izah edelim:

Müşriklerin istedikleri mucizeler imtihan sırrını bozacak cinsten mucizelerdi. İmtihanın sırrı ister ki, akla kapı açılsın; ama irade elden alınacak kadar açık olmasın, perdeli olsun. Eğer iradeyi elden alacak kadar açık olursa o zaman imtihanın bir anlama kalmaz.

İşte onların istedikleri mucizeler imtihan sırrını bozacak cinsten mucizelerdi. Mesela onlar Peygamberimizin Safa Dağını altın yapmasını istiyorlardı. Safa Dağını altın yaparsan sana iman ederiz, diyorlardı. Onların bu yersiz istekleri Kur’an’da şöyle zikredilmiştir:

Bir vakit dediler ki: "Ey Allah, eğer bu Senin katından gelmiş bir hak kitap ise, hiç durma üstümüze gökten taşlar yağdır veya bize daha acı bir azap ver." (Enfal 32)

Gördüğünüz gibi, onlar mucize olarak gökten üzerlerine taşlar yağdırılmasını ve acı bir azabı istiyorlardı.

Kâfirler şöyle dediler: "Sen, bizim için yerden suyu kesilmeyen bir kaynak fışkırtmadıkça sana asla inanmayacağız. Veyahut hurmalıklardan ve üzümlüklerden senin bir bahçen olsun da ortasından şarıl şarıl ırmaklar akıtmalısın. Yahut söyleyip zannettiğin gibi, göğü başımıza parça parça düşüresin veya Allah'ı ve melekleri söylediğine şahit getiresin. Yahut altından bir evin olsun, ya da göğe çıkmalısın…” (İsra 90-93)

Gördüğünüz gibi, onların istediği mucizeler Allah’ı görmek, melekleri görmek, göğün parça parça üzerlerine düşmesi ve göğe çıkmak gibi imtihan sırrını bozacak şeylerdi ve bunları sadece inatları sebebiyle istiyorlardı.

Şöyle dediler: "Bu ne biçim peygamber ki, yemek yer ve sokaklarda gezer? Ona, beraberinde bulunup uyaran bir melek indirilseydi ya! Yahut kendisine bir hazine verilseydi veya besleneceği bir bahçe olsaydı ya!" (Furkan 7-8)

Gördüğünüz gibi, yine onlar yemek yemeyen, sokaklarda gezmeyen bir peygamber istiyorlar. Mucize olarak da bir meleğin onunla beraber gezmesini ve ona bir hazine verilmesini istiyorlar.

İşte “**Ona Rabbinden bir mucize indirilmeli değil miydi?"** sözü, onların bu gibi mucizeleri istemeleri sebebiyle söyledikleri bir sözdür. Gerçi onların bu mucizeleri görseler bile iman etmeyecekleri yine Kur’an’da şu ve benzeri ayetlerle beyan edilmiştir:

“Eğer biz onlara melekleri indirseydik, ölüler de kendileriyle konuşsaydı ve her şeyi toplayıp karşılarına getirseydik, Allah'ın diledikleri hariç, yine de iman etmeyeceklerdi. Fakat çokları bunu bilmezler.” (Enam 111)

Peygamber Efendimizin (s.a.v.) Kur’an’daki mucizeleri hakkındaki esrimizi burada tamamlıyor ve daha fazla delil göstermeye gerek duymuyoruz.

Şimdi iki güruhla konuşmak istiyoruz. İlk önce, bu batıl fikri kabul edip inananlara deriz ki:

Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucize göstermesi gibi bu kadar açık bir meselede şaşıranların diğer sözlerine hiç itimat edilir mi? Gökteki güneşi göremeyenin, “gördüm” dediği hangi şeye inanılır. Bırakın inanmayı ve kabul etmeyi, bu kişiler dinlenmeye layık mıdır?

Bu din 14 asırdır yaşanıyor. Bilelim ki, kim “Yeni bir şey buldum.” diyorsa ve bulduğu şey de icmaya muhalifse; o kişi uyduruyordur, yalan söylüyordur ve şeytan onu aldatmıştır. Bu kişiden yılandan kaçar gibi kaçmak gerekir. Eğer kaçmazsak ahiretteki pişmanlığımız o kadar büyük olur ki, bunu hayal bile edemeyiz.

Şimdi de 2. güruha, bu batıl fikirlerin sahiplerine ve Ümmet-i Muhammed’in evlatlarını aldatanlara diyoruz:

- Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucizelerini inkâr ederek Allah-u Teâlâ’nın hikmetini itham ediyorsunuz. (Eserimizin başında hikmet-i ilahiyyenin mucizeyi gerektirdiğini ispat etmiştik.) Allah’ın hikmetini itham etmek cesaretini nereden buluyorsunuz?
- “Kur’an’da mucize yoktur.” diyerek Kur’an’a da iftira atıyorsunuz. Kur’an’a iftira atmak hiç sizi korkutmuyor mu?
- “Peygamberin (s.a.v.) mucizesi yoktur.” diyerek, Efendimize de iftira atıyorsunuz. Acaba mahşer günü hangi yüzle Peygamber Efendimizin (s.a.v.) yüzüne bakacaksınız.
- Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mucizelerini Sahabeler nakletmiş ve “Biz gördük” demişler. Siz ise inkârınızla onlara: “Hayır siz görmediniz, siz yalan söylüyorsunuz, yalancısınız…” diyorsunuz. Sahabeleri yalancılıkla itham etmek dine hizmet midir? Onların iki elleri yarın mahşer günü yakanızda olacaktır. Bu size hiç mi korkutmuyor?
- Sahabelerin “Biz gördük” haberlerini, Tabiin ve ondan sonraki asırların muhaddisleri bizlere sağlam senetlerle nakletmişler. Bütün o nurani silsileyi yalancılıkla itham etmek nasıl bir cesarettir. Ve kişiye günah olarak bu yetmez mi?
- Her zaman diyorsunuz ki: “Bu Kur’an’da yok…” Acaba her şeyin Kur’an’da olması mı lazım. O halde bize cevap verin: Öğle namazı kaç rekât? İlk oturuşta hangi duayı okuyacağım? Zekât malın kaçta kaçından verilir? Bir tavaf kaç şavttan oluşur?... Size böyle 10 değil, 100 değil, 1.000 değil, binlerce soru sorabiliriz ki, bunların hiçbirinin cevabını Kur’an’da bulamazsınız. Cevapları hadislerdedir. Hadisleri inkâr ettiğinizde bu sorular cevapsız kalır. Demek Kur’an, İslam’ın tek kaynağı değildir. Hadis-i şerifler İslam’ın 2. büyük kaynağıdır. Sizler hadisleri inkâr ederek nereye ulaşacağınızı

sanıyorsunuz. Bilin ki, ulaşacağınız tek yer dinsizliktir. Aklınız başınızda iken ve ölüm sizi yakalamadan gelin tövbe edin. Bu milletin itikadını bozarak Cennete gidemezsiniz.

Cenab-ı Hak bu eseri günahlarımıza kefaret yapsın. Bizi Ehli Sünnet itikadından ayırmasın. İtikadımızı bozacak kişilerin şerrinden bizleri muhafaza etsin. Bizi imanla yaşatsın, imanla öldürsün ve bu iman üzere diriltsin. Âmin!

Sinan YILMAZ